

DE SLEUTEL TOT SUC-6 OF EEN COMPLETE ONDERGANG

Autobiografie
T.C. van Wezel

© 2025 T.C. van Wezel / Uitgeverij U2pi

Titel: De sleutel tot suc-6 of een complete ondergang

Auteur: T.C. van Wezel

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeverij2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 720 3

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Dit boek is geschreven om personen een beeld te geven wat het daadwerkelijk in kan houden om een eigen bedrijf te hebben of het te willen starten (vanaf niks of vanuit loondienst). Dit verhaal is een verhaal dat echt gebeurd is, met veel tegenslagen maar ook veel mooie zaken die hebben geleid tot nieuwe energie en hoogtepunten. Men moet niet vergeten wat het spreekwoord zegt: zonder wrijving geen glans!

Het is eigenlijk best spannend om iets te schrijven wat echt over jezelf gaat en om daarbij fouten of gebeurtenissen bloot te geven die echt hebben plaatsgevonden. Maar het is ook fijn om het weg te schrijven. Bovendien kan ik anderen hiermee helpen. Veel leesplezier en denk goed na voordat je stappen zet! Maar geloof in wat je kunt. Mijn les is: wees overtuigd van hetgeen je echt wil bereiken. Alleen als je gelooft in jezelf met volle overtuiging, dan alleen zal je slagen.

Inhoudsopgave

Jeugd en school	9
Carrière in loondienst	26
Het zzp'er worden	66
Personeel	86
Ideeën en het zien van mogelijkheden	113
Vanuit het dal naar een doel	123
Groei	145
Toekomst?	179

Jeugd en school

Ik ben Chris van Wezel, geboren op 21-06-1991 op het eiland Goeree-Overflakkee (Zuid-Holland). Over mijn jeugd heb ik eigenlijk niet veel te vertellen. Op één of andere manier ben ik heel veel kwijt en heb ik geen idee waar het is gebleven. Op basis van foto's zeg je van ja... dat weet ik nog. Maar dat is ook aangepraat. Nee, echt dingen van vroeger, zoals vakanties, dagjes uit of dagen van de basisschool, ben ik helemaal kwijt. Wat ik wel weet is dat ik een klein ventje was die wel wist wat hij wilde. Ik had mijn eigen zinnetje en dat is nog niets veranderd.

Waar ik het meeste moeite mee had, was het feit dat ik slechte ogen had. Ik had en heb een sterkte van ruim 10+ (bijna blind). Op dit moment zijn er genoeg alternatieven die zorgen dat het leven hiermee makkelijk wordt en dat het niet eens zichtbaar is voor de buitenwereld. Dat was vroeger wel anders. Ik had een bril met enorme dikke glazen. De techniek die er nu is, was er toen nog niet. Ik had er moeite mee omdat de bril er natuurlijk niet uitzag, maar ook omdat hij enorm zwaar op de neus drukte. Maar keuze had ik niet. Buiten dat had ik vaak last van hoofdpijn, of was snel moe, achteraf was dat allemaal duidelijk te verklaren. Je ogen zijn een belangrijk onderdeel in je leven en je hebt er slechts twee.

Mijn vader en moeder hebben altijd goed voor me gezorgd in alle mogelijkheden die er destijds waren. Ook dat is niet vanzelf gegaan. Mijn vader had een (simpele) baan als vrachtwagenchauffeur en mijn moeder was eigenlijk een huisvrouw die fulltime voor het gezin klaar stond. Mijn vader was (inmiddels

overleden) een harde werker die er niet vies van was om de handen uit de mouwen te steken of een uurtje extra te draaien!

Op school keek ik altijd op tegen mensen of kinderen die eigenlijk heel goed waren in bepaalde zaken, zoals: heel snel kunnen schrijven of snel kunnen lezen of snel kunnen rekenen. Mijn spelling was een drama. Ik had daar veel moeite mee. Ik was niet de beste van de klas, sterker nog, ik denk dat ik een van de slechtste leerlingen was in de groep. Ik had ook echt nooit zin om naar school te gaan, ik vond het er niet fijn en ik had ook niet echt een doel dat ik wilde bereiken op school. Heel veel leerlingen waar ik mee op school zat, hadden wel veel plezier in het naar school gaan. Ik snapte destijds, en nu nog steeds niet, wat mensen leuk vinden aan school. Ik heb niets met scholen. Van heel veel van school kan ik me ook niets meer herinneren. Ik weet nog dat we een basisschool hadden en die basisschool was een school met de Bijbel in Sommelsdijk. Wij woonden daar in de buurt en ik moest er op de fiets of lopend naartoe. Eigenlijk was het een gewone en simpele school. Wij kregen daar onder andere godsdienstles en eigenlijk was het niveau niet zo hoog toen in die tijd. Toen kreeg je nog geen Engels of andere zaken. Daar was het gewoon eigenlijk heel erg basic. Ik heb die tijd niet als een leuke tijd ervaren. Ik vond het een onprettige tijd, maar heel mijn jeugd was tot en met de middelbare school geen leuke periode. Ik weet eigenlijk niet waarom ik me dat niet zo goed kan herinneren. Ik weet wel dat na de basisschool een periode kwam waarin ik mezelf ging ontwikkelen. Ik ontwikkelde mezelf in de zin van het volwassen worden door naar de grotere school te gaan en andere leerlingen te leren kennen, voornamelijk

mensen die van buiten Goeree-Overflakkee kwamen (Zeeland, Zuid-Holland, Oud-Beijerland et cetera). Dat was een periode dat ik het beter naar mijn zin kreeg en het leuk begon te krijgen. Toen ik klaar was met de basisschool, als ik het me goed herinner, werd ik apart genomen door de juffrouw en zij zei dat mijn cijfers heel erg slecht waren en dat ik werd ingedeeld bij het LBO (lager beroepsonderwijs). Ik vond dat heel erg vervelend, omdat het voor mij echt als een tegenslag voelde. Ik had alles wat in mijn vermogen lag gedaan om goede cijfers te behalen. Maar dat lukte niet op een of andere manier. Nee... ik was een slechte leerling en ik denk ook dat mijn focus toen niet op school lag of dat het me niet interesseerde. Je moet in je leven een doel hebben en als je dat doel hebt en je weet van jezelf honderd procent dat je dat gaat halen, dan ga je dat doel halen. Op de basisschool had ik niet echt een doel dus ik werd ingedeeld op het LBO.

Grappig is wel dat ik vroeger al een kleine ondernemer was. Mijn overbuurman kwam op een dag naar me toe met de vraag of ik bloemen wilde verkopen. Ik vond dat heel speciaal. Eigenlijk had ik nog nooit van zoiets gehoord. Ik ging de uitdaging aan en keek verder niet wat de opbrengst was. Het was een uitdaging, want ik was erg jong, had geen brommer en geen rijbewijs, alles moest lopend. De overbuurman zou me dan in de ochtend op zaterdag ophalen en naar Ooltgensplaat brengen en ik zou meelopen met iemand die daar al een vaste route had. Je moet je voorstellen dat ik een doos meekreeg van twee meter lang en een halve meter breed. Daar lagen wellicht wel dertig bossen bloemen in. De bedoeling was deze 's ochtends te verkopen aan vaste klanten en dan aan het einde van de

dag weer terug te gaan met de bus. De strippenkaart daarvoor kreeg ik van de overbuurman. Al doende leerde ik de buurt kennen en de vaste klanten. Elke zaterdagochtend ging ik naar Ooltgensplaat. Halverwege de route kwamen we uit bij Piet (einde van de Voorstraat). Hij was een hele oude en vriendelijk man. Als je daar binnenkwam, rook je de oude geur van die woningen, erg vies eigenlijk... Maar Piet zorgde altijd dat er op zaterdagochtend tien euro klaar lag voor vier bossen bloemen (2,50 euro per stuk). En hij zorgde voor een bak koffie plus een lekkere bolus. En dat in de zomer en winter. Elke keer als ik daar was, moest ik een fiets aan de kant zetten om verder te kunnen. Het was een dijkwoning, zonder tuin of andere zaken. Op een gegeven moment, toen het zo hard regende en ik als een verzopen kat terug in de bus zat, dacht ik... dat moet anders of sneller. Want als ik mijn omzet zou kunnen halen door het lopen te versnellen, dan zou ik het dubbele kunnen verkopen in dezelfde tijd. Dan nam ik thuis nog een doos mee. De volgende zaterdag was ik bij Piet voor de koffie en de bolus en zei: ‘Piet, ik wil je wat vragen... mag ik de fiets van je gebruiken in ruil dat ik iets voor je doe?’ Dat was goed. Ik moest dan een pakketje bezorgen of een brief posten. Het gevolg was wel dat ik nu zo snel al mijn klanten afging, dat er geen eerdere bus terug was die ik kon nemen. Ik ging daarom mijn netwerk groter maken door opnieuw huisje aan huisje aan te bellen. En dat lukte. Ik kreeg het voor elkaar om meer bloemen te verkopen in een kortere tijd. Eenmaal thuis pakte ik de volgende doos en ging verder in Middelharnis. Echter, hier kreeg ik soms te maken met tegenslagen. De klanten waren de bloemen zat of waren niet thuis. Ik kon niet altijd een zes gooien natuurlijk. Maar dat was wel het begin van het denken als ondernemer!

Daarnaast deed ik een krantenwijk, maar dat was eigenlijk niet veel bijzonders.

De technische school in Middelharnis ben ik begonnen als mbo basis leerling. Eigenlijk wist ik in het begin nog niet echt wat ik wilde worden. Timmerman, dat wilde ik worden, dacht ik later. Dat was het! Die gedachte kreeg ik toen ik een jaar of zestien was. Ik had toen al een brommer en de buurvrouw ging een verbouwing doen. Ze had mij uitgenodigd om mee te komen helpen. Dat was erg leuk. Ik weet nog goed dat ik van dat bedrijf dat ze had ingehuurd een nieuwe werkbroom kreeg. Ik voelde me helemaal wie ik moest zijn. Kort daarna knapte ik mijn eigen slaapkamer in zijn geheel op. In die periode verhuisden we ook van Sommelsdijk naar Middelharnis. Ik wist wat ik wilde worden en ik had een doel! Op school kreeg ik daardoor snel meer lol. Mijn kwaliteiten lagen in het werken met mijn handen.

Ik leerde nieuwe mensen kennen en was verbaasd dat deze mensen beter ontwikkeld waren dan andere mensen van Goeree-Overflakkee. Hoe kwam dat, vroeg ik mij af. Achteraf ben ik daar natuurlijk achter gekomen. Het was vrij simpel. Op Goeree-Overflakkee kwamen de meeste mensen niet verder dan de brug... hahaha. Wat het verschil was, was de opvoeding. Veel van deze jongens hadden een vrije opvoeding genoten. Hetgeen niet beter of slechter was, maar dat kon je wel merken toen. Ik ben van mening dat er een middenweg in vrijheid moet zijn, dat dat voor de ontwikkeling van de mens het beste is.

Ik leerde niet alleen nieuwe mensen. Ik leerde ook stukje bij beetje het vak. Het maken van tekeningen, het maken van trapjes en kleine werkjes. Maar ook hier bleek ik zeker niet de beste te zijn. Ik was goed met mijn handen, maar anderen waren toch nog beter. Ik had die tijd geen behoefte om de beste te zijn, maar wel om het vak te leren. Ik wilde meegaan met de grote mensen in de bouw. Stoer en sterk! Ik heb later nog erg getwijfeld of ik wilde gaan stuken. Maar dat hebben ze me afgeraden. Wat me gewoon niet zo goed afging was de theorie... maar ja... wat moet je met de theorie als je met je handen kan werken? Dat was dus toch belangrijker dan ik ooit had kunnen denken.

Ik wilde timmerman worden. Dat doel wilde ik bereiken door ooit voor mezelf te beginnen als ondernemer (zzp'er). Onder-tussen kreeg ik een baan aangeboden bij een aannemertje in Dirksland. Daar begon ik als een soort leerling timmerman, als een stageplek. Ik weet het nog goed, het was eigenlijk best wel grappig, ik dacht dat ik heel wat kon maar ik kon natuurlijk op die leeftijd eigenlijk helemaal niks. Ik moest een reclamebord schilderen. Dit hield in schuren en schilderen en daar mocht ik dan de hele de dag over doen, het maakte niet uit dat het lang duurde. En hij vertelde mij de kleuren die hij wilde. Makkelijke opdracht, zou je zeggen. Ik was toen net zestien en dacht dat ik best wel wat kon. Ik was ook in de veronderstelling dat hij bij me zou blijven op de werkplaats. Maar dat gebeurde niet. Hij ging naar een klus en kwam aan het einde van de dag terug, zei hij. Op dat moment stond ik dus alleen in de wedstrijd. Als ik er nu naar terugkijk, dan lach ik erom. Maar toen... ik raakte in een soort van paniek en deed alles verkeerd. Verkeerde kleu-

ren en verkeerde verf. Maar ik belde hem niet op en wachtte op wat er zou gebeuren als hij terugkwam. Dat gebeurde... de aannemer kwam terug en stond met grote ogen te kijken... maar hij zei eigenlijk niet veel bijzonders. Maar ik wist... wat een lul was ik... hij pakte het goed op en zei: 'Morgen overnieuw en nu wel goed!' Dat is de eerste stap van communicatie. Hoe spreek je mensen aan als bepaalde verwachtingen niet uitkomen?

Een nieuwe wereld ging open toen ik bij die kleine aannemer werkte. Ik was trots en zag wat het was om te werken, in de ochtend op tijd weg en aan het einde van de dag gesloopt terug de bus in. Zo waren veel werkjes (geen grote projecten) leuk om te doen en ik genoot ervan om mee te mogen met deze mannen! Maar toch was dat niet alles en ik wist ook niet of ik dat wilde blijven doen.

Naast de stageplek bij de aannemer was de technische school eigenlijk een leuke ervaring die ik als positief heb ervaren. Alhoewel ik de mensen die daar zaten eigenlijk nooit meer heb teruggezien. Een enkele keer zag ik iemand, maar niet eens op de bouw. Grappig was het wel, dat ik op school zat met een doel. Je verwacht dat je ergens heen zal gaan en daar te blijven. Maar gedurende die periode ging iedereen zijn eigen weg. En dan kan je niet precies sturen wat je in je hoofd hebt. Uiteraard kan je wel de richting bepalen.

Ik weet nog dat we in de pauze met Ronald en Stefan (klasgenoten) stuiveren deden. Stuiveren was een spelletje voor volwassen mensen... hahaha (dachten we)... je pakte een stuiver en spinde die op de tafel. In de pauzes zaten we altijd in de

aula. Overigens was er op de gehele school geen enkele vrouw te vinden. Het was een mannenschool. Heerlijk...

Op het moment dat de stuiver spinde, dan moest je deze pieken. En zorgen dat je na het pieken de stuiver weer aan de spin kreeg. Was dat niet het geval, dan was je de lul en moest je de vuist op het einde van de tafel zetten. Degene die daarvoor wel goed spinde mocht dan zo hard als hij kon de stuiver tegen je vuist (knokkel) schuiven. Dat kan ik me nog goed herinneren. Op de technische school was het leuk en ik ontwikkelde me snel.

In die tijd ben ik ook veel gaan sporten. Ik merkte dat ik daar goed in was. Ik zocht een sport en kwam uit bij karate. Iets wat mijn vader en moeder destijds ten zeerste afraadden. Dat had grotendeels te maken met het feit dat mijn oom daar sportleraar was. Het ging goed. En ik was niet te stoppen. Zoals nu ook, als ik ergens voor ga dan ga ik er niet honderd maar tweehonderd procent voor. Ik ging op blote voeten hardlopen, ging trainen in de zee en liet me kapotslaan om sterker te worden. Ik geloofde daarin. Na een periode gingen we wedstrijd vechten. Ik was geselecteerd om mee te doen met competities. Dat heb ik geweten. Ik werd compleet verrot geslagen. Maar ik was zelfverzekerd en dacht dat ik sterker was dan iedereen. Niet dus, andere mensen waren net zo goed of nog veel beter. Dat was de eerste keer dat ik op mijn plaats werd gezet. Maar al met al hield ik vol en liet me niet uit het veld slaan. Tot een moment kwam dat me altijd is bijgebleven.

Nu moet je je voorstellen dat ik een persoon ben die best wel eigenwijs is en een paar keer op zijn gezicht moet gaan voor dat hij iets wil geloven. Maar ik zal altijd respect hebben voor

en loyaal zijn aan anderen. Er kwam een moment dat ik was geselecteerd voor het NK en een vriendin van mij die destijds ook karate deed, was geselecteerd voor het EK. Wij moesten sparren. Ik was zoals altijd enorm fanatiek en zag een gaatje en pakte deze op de lever. Ze gaf een schreeuw van pijn en de leraar, mijn oom dus, zei hierop: ‘Wacht maar, ik pak je zo wel...’ Ik dacht er op dat moment niet aan dat het serieus was en zei: ‘Ja, kom maar.’ Die avond werd ik compleet in elkaar geslagen door mijn eigen oom... blauw been, gekneusde ribben en alles deed zeer. Ik ben die avond gestopt met karate en nooit meer teruggegaan.

Ik vind dat je jezelf moet kunnen beheersen en mensen kan je ook op een andere manier op de plaats terugzetten. Dat is wat ik nu ook dagelijks doe. Eigenlijk ben je als directeur van een bedrijf een mentor. Soms heeft het niks met werken te maken. Omdat ik toen zo fanatiek aan het trainen was, ben ik andere sporten gaan zoeken. Ik ben gaan kitesurfen, wielrennen en zwemmen. Alles op maximaal tweehonderd procent.

Ik werd achttien en wilde mijn rijbewijs halen. Destijds had mijn vader net een nieuwe auto. Ik kon niet wachten tot ik mijn eigen leven kon gaan leiden. Een rijbewijs met een auto hoorde daarbij, ik kon dan gaan en staan waar ik wilde. Ik had besloten het rijbewijs in tien dagen te halen. Mijn vader was destijds ook een ondernemer in de vorm van zzp’er. Ik zei tegen mijn vader: ‘Pa, luister, als ik nu mijn rijbewijs haal binnen tien dagen, mag ik dan de auto pakken en naar Frankrijk rijden? Hebben we dan een deal?’ ‘Deal’, zei mijn vader! Ik geloofde dat het rijden een makkie zou worden, alleen die theorie. Dat zou een dingetje worden... Mijn zus had toen al

les bij een rijsschool en ik vroeg netjes of het mogelijk zou zijn om privéles te krijgen... want ik was echt niet goed in theorie. Dat kon. Ik haalde mijn theorie op mijn zeventiende jaar en binnen tien dagen had ik mijn rijbewijs. Op naar Normandië! Dat heb ik geweten. Autorijden leer je door het te doen, zei mijn vader en dat klopt. We kregen bijna twee ongelukken en hadden één centimeter rubber verloren van de banden. Maar het was gelukt.

Dit bewijst overtuigingskracht en doorzettingsvermogen. Waar een wil is, is een weg. Al kan je niet goed leren, als je een doel hebt, dan kan je dat behalen en ja... dat kost soms meer energie of geld. Maar halen doe je het!

Ik had het naar mijn zin en ik wilde na de technische school gaan werken. Fulltime werken en daarnaast volgde ik als extra opleiding de SSPB in de avonduren. Dit was een extra opleiding voor de bouw. Dan moest je van maandag tot en met donderdag werken en kon je vrijdag naar school. Op school deden we geen werkjes, maar maakten we tekeningen nog met de hand. En we kregen een stukje theorie... want ik wist ook wel, als je van een technische school afkomt, denk je dat je handig bent maar moet je nog veel leren. Dat heb ik gedaan tot aan de vervolgopleiding. Ik leerde veel en werkte ook veel.

De volgende opleiding betekende de gehele week werken en op vrijdagavond naar school... dat begon wel pittig te worden. En dat was ook zwaar. Overdag werkte ik hard en moest ik tekenen wat ik in de praktijk maakte. Mijn leermeester was streng en had er lol in om mij wat te leren. Dat zie je overigens nergens meer in de bouw... dat er tijd, geld en energie in men-

sen wordt gestoken voor de toekomst. Ik beperk dat nu ook voor een simpele reden... mensen zijn lang niet meer zo loyaal als jaren terug. Op het moment dat ze ergens wat meer kunnen verdienen, dan doen ze dat.

Maar goed, ik leerde veel en kreeg op een moment een nieuwe collega. Ik werkte vast bij een bedrijf in Stellendam dat huizen bouwde in de zin van vrijstaande woningen, van de fundering tot en met het laatste plintje. Met deze collega ging het erg goed. Hij was een stuk ouder dan ik, hij kon gemakkelijk mijn vader zijn, maar de connectie was er! Hij was makkelijk in de omgang en je kon veel bij hem doen, maar wel op zijn manier. Ik ontwikkelde me goed en werkte mezelf letterlijk kapot. We deden wedstrijden met het lopen van steigerplanken. Hoe meer planken je kon dragen, hoe sterker je was. Stomme lul ben ik geweest, dat had ik nooit moeten doen... werken met mijn handen en mijn hoofd, daar zou ik geld mee verdienen. Maar goed... je bent sterk en dat was ik ook... wat ik me alleen niet realiseerde is dat ik nu (met 33 jaar) rugklachten heb, om toen stoer te doen en te laten zien wie de sterkste was.

Verder ging het goed. We kregen een put aangewezen in de buurt van Roosendaal om een gigantische woning te bouwen. Dat ging goed. Tot een moment kwam dat ik eigenwijs was en blijkbaar niet goed luisterde. Ik weet zelf niet wat en waarom het gebeurde, maar dat heb ik blijkbaar nog steeds. Op momenten kan mijn gedrag zich anders tonen dan ik bedoel. Ik was aan het werk in de kelder en moest wat gaan halen of vastpakken. Wat het was, weet ik niet meer. Ik zag ook niet in wat ik fout had gedaan. Maar hij pakte mij vast alsof ik een lucifer was en zette mij tegen de muur. Wat hij me toen vertelde, is me altijd bijgebleven. 'Chris... als jij je grote bek gaat houden

en gaat luisteren naar wat ouderen je te vertellen hebben, dan ga je nog ver komen. Anders zal je je hele leven net als ik timmerman blijven.’ Ik was die dag van slag en er kwam niet veel meer uit mijn handen. De dagen gingen voorbij en de woorden bleven hangen... gedurende die periode kregen we weer lol en wist ik mijn grenzen nu wel te vinden.

We kregen een nieuw werk aangeboden... Intersprint verbouwen van binnen en buiten. Binnen moesten we de kantoren aanpakken en buiten moest een wasserette gemaakt worden met nieuwe beplating. Deze klus was op ons lijf geschreven. Veel vrijheid. Een groot terrein en we werkten hard! Tot op een dag we de gehele beplating af hadden en de eigenaar van de tent zei: ‘Zo, de eerste vrachtauto kan gewassen worden.’ De eerst truck ging erin... we stonden erbij! Alles was nog niet geheel afgesteld en achter op de trekker stond zo’n schotel vol met vet. Je snapt het al... niet alleen de truck kon opnieuw gedaan worden, maar alle beplating, borstels en alles moesten worden vervangen. Alles zat onder het vet! Een mega leuke dag. En die eigenaar van de tent moest er enorm om lachen en zei: ‘Ja, dat is mijn fout. Opnieuw!’

Ik heb veel ontzag voor die man gekregen en heb dat beeld nooit kunnen vergeten. Er kwam een dag dat wij aan het werk waren en deze meneer kwam langs en hij noemde ons en iedereen bij de naam! Intersprint was groot! En daar werkten veel mensen kan ik je vertellen. Hij had altijd dezelfde kleren aan en je kon zijn rol precies schetsen. Ook al kende je hem niet, je wist direct, dat is een belangrijke man. Kleding maken de man, dat is dus echt waar. Op een dag waren wij aan het werk. Hij liep langs en had een gigantische stapel met briefjes van

vijftig euro in zijn borstzakje. Hij gaf mij een hand en zei: ‘Ik ben jarig en hier heb je vijftig euro.’ Dat deed hij bij iedereen! Hoe bijzonder is dat. De waardering van personeel voor een baas is nog nooit zo groot geweest. Dat doet wat met een mens. Overigens heb ik dat later ook eens geadviseerd toen ik officemanager was... maar dat is geheel anders afgelopen dan dit verhaal. Dit is leiderschap in alle vormen en maten! Ben en ik waren blij en werkten nog een uurtje langer door omdat we het mooi wilde maken. En Ben, zo noemde ik mijn collega altijd, zei tegen mij op een dag: ‘Chris... jij gaat nog ver komen.’ Dat gaf mij een enorme booster in zelfvertrouwen.

Ja, destijds was een periode dat ik heel erg opstandig was. Of misschien was het niet opstandig, maar paste ik niet in het straatje van de thuissituatie. Ik kwam op een leeftijd dat ik volwassen werd en de wereld ging ontdekken. Maar dat betekende wel dat ik niet meer thuis kon wonen. In die periode had ik al een boot. Eigenlijk heb ik al heel lang diverse boten gehad, als ik eraan terugdenk. Ik had al een boot voordat ik een brommer had. Die had ik op marktplaats gekocht en pa ging wel even rijden om hem te halen.

Zeilen heeft iets magisch. Iets wat je kan verplaatsen van A naar B zonder dat je zelf of een motor daar iets voor hoeft te doen. De techniek die daarachter zit is iets wat al eeuwen bestaat. Een mooi iets is dat zeilen. Als je op het water bent, alleen met de wind. Lijnen strak zetten, je ziet de boot versnellen bij het trimmen van de zeilen. Supergaaf! Maar daar kocht ik deze boot niet voor. Mijn ouders wisten het niet, maar Chris had een plan. Plannen moet je nooit en never delen met derden. Geloof me, niet al je plannen zijn correct of haalbaar. Maar

soms kan een plan wel goed uitwerken... en dan? Dan zijn er mensen op deze wereld die niet willen dat jij dat gaat halen! Later meer hierover...

Ik kocht een zeilboot met een kajuit. Keuken, wc en slaapkamer, alles erop en eraan... Ja, de boot had wel een likje verf nodig, maar ik had hem toch gekocht. Ik had er niet over nagedacht dat deze boot ook nog de haven van Middelharnis in moest. Vrij snel had ik het voor elkaar om een plekje in de haven te krijgen dat per direct beschikbaar was. Super, dat was geregeld! Nu de boot nog daar krijgen. Met de auto was de ligplaats van de boot niet zo ver, maar ik had nooit gedacht dat een weg over het water zo ingewikkeld kon zijn. Toch zag ik er geen problemen in... gewoon doen, dacht ik... we zien wel waar het schip strand. We hadden eten en drinken... de motor deed het en wij zaten niet op zee. We konden altijd naar de kant. Zo gezegd, zo gedaan. Ik maakte het geld over. Ben zou ons brengen en wij zouden terugvaren! Eenmaal bij de boot aangekomen wilden we wegvaren, de jerrycan vol benzine, en wat denk je... de motor start niet. Ik had geen enkele ervaring met een buitenboordmotor. Ik trekken en trekken aan het touw maar er was geen gang in te krijgen. En op een moment dat ik dacht, nu ben ik er klaar mee, en ik gaf een snok aan het touw. In plaats van dat de motor ging draaien of aansloeg, brak het touw. Was ik die dag maar teruggegaan naar huis. Maar nee, opgeven bestond voor mij niet. Na veel gevloek en gedonder ging ik naar de kant om iemand te vinden die verstand had van zoiets. Na een paar uur kreeg ik het voor elkaar dat iemand ernaar kwam kijken. Voor elkaar... een nieuwe bougie en een nieuw touw... schoonmaken die zooi en gas erop! Alleen nu